

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/45/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318201078
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2318201078.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, adresa D., E. XXX/X, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS, s.r.o., so sídlom Šaľa, Hlavná 6, IČO: 47 241 543, proti žalovanému: F. G. C., nar. X.XX.XXXX, adresa D., E. XXX/X, zastúpenému advokátskou kanceláriou: Čibrik&Blazsek, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Šaľa, Hlavná 14, IČO: 42 255 010, o zaplatenie 8.150,92 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 10C/4/2018-176 zo dňa 24.1.2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd v celom rozsahu vyhovel podanej žalobe, keď vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 8.150,92 Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 13.9.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom vo výroku II. žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania.

Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného z vykonaného dokazovania, keď ustálil, že svedkyňa F. B. H., matka žalobkyne potvrdila, že z jej a manželových finančných prostriedkov si žalobkyňa pred uzavretím manželstva kúpila byt za 1.200.000 Sk, ktorý po uzavretí manželstva predala a keďže jej susedka predávala výhodne byt za 1.800.000 Sk, strany sa rozhodli tento byt kúpiť. V tom čase jej bývalý manžel chcel doplatiť kúpnu cenu na kúpu predmetného bytu s tým, že byt bude vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Žalovaný chcel prispieť nejakými peniazmi do kúpy bytu, a preto došlo k uzatvoreniu zmluvy o hypotekárnom úvere. Tento úver navýšil jednak za účelom doplatenia kúpnej ceny jeho motorového vozidla, a „prerábky“ bytu. Jej bývalý manžel nesúhlasil, aby kúpna cena vo výške 1.200.000 Sk za byt žalobkyne bola prevedená na účet žalovaného, avšak žalovaný hovoril, že tieto peniaze tam budú len chvíľu. Žalobkyňa ani ona nemali vedomosť o tom, že by žalovaný z peňazí žalobkyne vyplatil kúpnu cenu za jeho motorové vozidlo. Túto vedomosť nadobudla žalobkyňa až v r. 2017 v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovaný ubezpečoval, že je všetko v poriadku, pričom žalobkyňa nemala prístup k účtu žalovaného, a teda ani nevedela ako bolo naložené s jej finančnými prostriedkami. Svedkyňa mala vedomosť o uzatvorenej kúpnej zmluve trojizbového bytu uzavretej 15. júla a aj dodatku, pričom žalovaný hovoril, že tento je dôležitý pre bankové účely. Obsah dodatku však nepoznala. Počas trvania manželstva strán žalovaný hovoril, že všetky finančné prostriedky išli na byt a garáž.

Z mailovej komunikácie právneho zástupcu žalovaného z 21. júla 2017 vyplýva, že prekonzultoval návrh právnej zástupkyne žalobkyne so svojim mandantom (mimosúdne rokovanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov) s tým, že jeho mandant nesúhlasí so stanovenou hodnotou nehnuteľnosti a poukázal na fakt, že byt s garážou neboli nadobudnuté spôsobom ako opisuje, keďže z výlučných prostriedkov žalobkyne bolo pri kúpe bytu použitých len 26.555 Eur, zostatok bol vyplatený z hypotekárneho úveru. Úver, z ktorého bolo financované motorové vozidlo Ford Fusion nebol vyplatený z finančných prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Predmetné motorové vozidlo bolo vyplatené už 10. augusta 2009 z finančných prostriedkov získaných z predaja bytu žalobkyne. Tieto finančné prostriedky nepatrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a nemôžu byť zohľadňované pri jeho vyporiadaní. Žalobkyňa uzatvorila kúpnu zmluvu 15. júla 2009 ako predávajúca s kupujúcim s A. E., predmetom ktorej bol prevod vlastníctva jednoizbového bytu za kúpnu cenu 49.800 Eur, pričom záloha vo výške 9.967 Eur bola zaplatená 10. júla 2009 a druhá splátka vo výške 39.833 Eur mala byť uhradená predávajúcej na základe hypotekárneho úveru.

Prvoinštančný súd pokračoval, že A. B. I. a A. J. I. ako predávajúci uzavreli so stranami ako kupujúcimi kúpnu zmluvu 8. septembra 2009, ktorej predmetom bola kúpa trojizbového bytu za kúpnu cenu vo výške 53.110 Eur, ktorá má byť vyplatená v dvoch splátkach, a to 32.919 Eur 27. júla 2009 a druhá splátka vo výške 20.191 Eur na základe hypotekárneho úveru. Predávajúci s kupujúcimi uzavreli Dodatok č. 1 ku kúpnej zmluve z 15. júla 2009, kde došlo k zmene financovania kúpnej ceny, a to v článku 7., kde zmluvné strany sa dohodli, že kúpna cena vo výške 53.110 Eur bude vyplatená v dvoch splátkach, pričom prvá splátka vo výške 19.916 Eur pred uhradením druhej splátky a druhá splátka vo výške 33.194 Eur na základe hypotekárneho úveru. Dodatok ku kúpnej zmluve bol uzatvorený 8. septembra 2009. Správa katastra Šaľa rozhodla o povolení vkladu č. vkladu 1280/2009. Rozhodnutie bolo vydané 1. októbra 2009. Žalobkyňa do spisu založila kúpnu zmluvu, na predmetný trojizbový byt, podpísanú 15. júla 2009 a dodatok č. 1 podpísaný 12. augusta 2009 v takom istom znení, ako predložil právny zástupca žalovaného, avšak kúpna zmluva a dodatok ku kúpnej zmluve boli datované 8. septembra 2009. Žalobkyňa do spisu založila príkaz na úhradu z 27. júla 2009, ktorým došlo k úhrade kúpnej ceny vo výške 39.833 Eur za byt žalobkyne zo strany kupujúceho pána A. E..

Strany a I. K. uzatvorili zmluvu o poskytnutí Flexi hypotéky z 21. augusta 2009. Predmetom úverovej zmluvy bol záväzok banky poskytnúť dlžníkom peňažné prostriedky, ktoré sa dlžníci zaviazali použiť na dohodnutý účel a úver vrátiť a zaplatiť úroky z úveru a plniť riadne a včas ďalšie povinnosti založené zmluvou. Zo zmluvy a jej prílohy vyplýva, že banka stranám poskytla úver vo výške 33.194 Eur.

Z výpisu účtu žalovaného vyplýva, že 28. júla 2009 bola prevedená finančná čiastka vo výške 39.833 Eur od A. E.. Žalovaný 10. augusta 2009 splatil svoj úver vo výške 8.150,92 Eur, suma 19.916,-Eur bola použitá na zaplatenie prvej časti kúpnej zmluvy pánovi I. a 4. septembra 2009 bola zaplatená kúpna cena za garáž vo výške 6.639 Eur na účet I. C..

Z pripojeného spisu Okresného úradu, katastra Šaľa vyplýva, že katastru bola predložená kúpna zmluva uzatvorená medzi stranami ako kupujúcimi a predávajúcimi manželmi I., podpísaná 7. septembra 2009. Správa katastra Šaľa vydala rozhodnutie o povolení vkladu 1. októbra 2009 č. vkladu V 1281/2009. Katastrálnemu úradu bola predložená aj kúpna zmluva datovaná 8. septembra 2009 s dodatkom datovaným 8. septembra 2009.

Žalobkyňa do spisu založila Čestné prehlásenie svojej matky F. B. H. z 12. apríla 2018, v ktorom prehlásila, že žalobkyňa svoj byt predala s tým, že peniaze budú použité na kúpu bytu a garáže na E. L. M. X. Mala vedomosť o tom, že peniaze za byt vo výške 39.833 Eur boli poslané na účet žalovaného a na vlastné uši počula, ako žalovaný hovoril o tom, že peniazmi získanými z predaja dcérinho bytu sa vyplatí nový byt spolu s garážou a nebude treba veľa dokladať z hypotéky. Potom počula, ako išli pozrieť nový byt, kedy znovu žalovaný ubezpečoval žalobkyňu, že peniaze, ktoré boli zaslané na jeho účet, budú použité na kúpu nového bytu s garážou a zvyšok sa vyplatí z hypotéky, ktorú si on zoberie na seba.

Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 OZ (zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka – ďalej aj len OZ) a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

Prvoinštančný súd skonštatoval, že v prejednávanej veci ide o majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Ide o také plnenie, kde od začiatku nebol právny dôvod na plnenie. To znamená, že sa plnilo, hoci chýbala právna skutočnosť, najmä zmluva, na základe ktorej sa spravidla plní. Súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu mal za preukázané, že žalobkyňa pred uzavretím manželstva nadobudla do svojho výlučného vlastníctva jednoizbový byt, ktorý kúpnu zmluvou uzavretou 15. júla 2009 previedla na kupujúceho A. E. za kúpnu cenu 49.800 Eur, ktorá bola zaplatená v dvoch splátkach, a to 9.967 Eur 10. júla 2009 a druhá časť vo výške 39 833 Eur bola prevedená na účet žalovaného. Strany v čase trvania manželstva uzavreli ako kupujúci s manželmi I. kúpnu zmluvu uzavretú 15. septembra 2009 za kúpnu cenu vo výške 53.110 Eur, ktorá mala byť vyplatená v dvoch splátkach, a to prvá časť vo výške 32 919 Eur 27. júla 2009 a druhá splátka z hypotekárneho úveru vo výške 20.191 Eur. Dodatok č. 1 ku kúpnej zmluve z 15. júla 2009, uzavretý 12. augusta 2009, zmenil výšku zaplataenia kúpnej ceny v dvoch splátkach. Prvá splátka vo výške 19.916 Eur mala byť zaplatená pred uhradením druhej splátky kúpnej zmluvy a druhá splátka vo výške 33.194 Eur mala byť uhradená z hypotekárneho úveru. Pre potreby banky strany kúpnej zmluvy predložili Okresnému úradu Šaľa - katastrálny úrad kúpnu zmluvu a dodatok ku kúpnej zmluve datované 8. septembra 2009. Strany s manželmi I. uzavreli kúpnu zmluvu na kúpu stavby - garáž so súpisným číslom XXXX, postavenej na pozemku parcela č. 954/5 - zastavané plochy a nádvoría, o výmere 19 m², za kúpnu cenu 6.639 eur, ktorá bola vyplatená z finančných prostriedkov žalobkyne prevodom z účtu žalovaného.

Vo veci prvoinštančný súd považoval za dôležitú otázku, či žalobkyňa mala alebo nemala vedomosť o vyplatení úveru žalovaného použitého na kúpu jeho motorového vozidla, ktorá skutočnosť bola rozporovaná zo strany žalovaného. Žalobkyňa a v konaní vypočutá svedkyňa jednoznačne uviedli, že žalobkyňa túto vedomosť nemala, pričom zo strany žalovaného bola ubezpečovaná, že jej finančné prostriedky boli použité na kúpu bytu, resp. jej časti v zmysle kúpnej zmluvy, garáže a časť peňazí bola použitá na maľovanie bytu. Žalovaný potvrdil, že si nevyžiadal súhlas na splatenie svojho úveru z finančných prostriedkov žalobkyne a ani nevedel prečo by ho mal žiadať, pretože v tom čase sa so žalobkyňou o všetkom rozprávali. Potvrdil, že prístup k svojmu účtu a aj dispozičné právo mal len on a nemal dôvod na ukázanie výpisu svojho účtu žalobkyne. Kúpna zmluva datovaná 8. septembra 2009 bola podpísaná pre bankové účely. Svoj úver zaplatil z finančných prostriedkov žalobkyne, aby sa zvýšila bonita za účelom uzavretia hypotekárneho úveru.

Súd sa zaoberal otázkou premlčania, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného. Súd aplikoval na daný prípad ustanovenie § 107 ods.1, 2 OZ. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom majetkovým, a preto sa premlčuje podľa § 100 ods. 1. Doby premlčania práva na jeho vydanie a začiatok ich plynutia sú upravené podobne ako pri premlčaní práva na náhradu škody (§ 106). Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa teda môže premlčať tak v subjektívnej dobe (§ 107 ods. 1), ako aj v objektívnej dobe (§ 107 ods. 2). Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Začiatok plynutia premlčacích dôb je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Všeobecne možno povedať, že ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Aby bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. V desaťročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačilo by teda, keby povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Ak nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Subjektívna

premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než objektívne premlčacie doby. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Preto ani subjektívna lehota nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Aj v tomto prípade rozhoduje skutočná, a nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 OZ.

Podľa prvoinštančného súdu, danom prípade premlčacia subjektívna lehota začala plynúť dňom 21. júla 2017, kedy sa žalobkyňa dozvedela o použití sumy 8.150,92 Eur z mailu právneho zástupcu žalovaného. Žaloba bola podaná na súd 29. januára 2018, takže včas. Zo zisteného skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil úmyselne (mal vedomosť, že peniaze použité na splatenie jeho úveru sú majetkom žalobkyne bez jej súhlasu, ktorú skutočnosť potvrdil na pojednávaní sám žalovaný) bez súhlasu žalobkyne. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že o všetkom sa ako manželia rozprávali a žalobkyňa vedela o tomto použití jej finančných prostriedkov alebo, že kúpna zmluva a dodatok ku kúpnej zmluve boli podpisované pre účely banky, z dôvodu, že v konaní bol preukázaný opak jeho tvrdenia. Súdu okrem tvrdenia skutkových okolností nepredložil ani jeden dôkaz o pravdivosti svojho tvrdenia. Nie je rozhodujúce, že žalobkyňa sa mohla dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Vyžaduje sa skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť. Súd uzavrel, že žalovaný konal úmyselne a jedná sa o nepriamy úmysel podľa § 15 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený. Začiatok objektívnej lehoty začal plynúť dňom poskytnutia plnenia, t. j. 10. augusta 2009, resp. nasledujúcim dňom a premlčacia doba uplynula 11. augusta 2019. Žaloba na súd bola podaná 29. januára 2018, teda v rámci premlčacej doby.

Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie rozhodol ako uviedol v enunciiate rozsudku s tým, že žalobkyni priznal aj úrok z omeškania vo výške 5,00 % zo sumy 8.150,92 eur od 13. septembra 2017 až do zaplatenia, teda nasledujúcim dňom ako žalovaný vyplatil úver na kúpu motorového vozidla.

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá mala plný úspech v konaní, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku súdny úradník samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu, pri uplatnení odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalovaný, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolateľ sa s rozsudkom Okresného súdu Galanta nestotožňuje, považuje ho za nesprávny a je názoru, že súd dospel po vykonanom dokazovaní k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň vec nesprávne právne posúdil.

Odvolateľ uviedol, že pre súd bolo podstatným zodpovedanie otázky, či žalobkyňa ne/mala vedomosť o vyplatení úveru žalovaného na kúpu motorového vozidla z jej finančných prostriedkov, pričom dospel k záveru, že žalobkyňa o tomto vedomosť nemala. Podľa odvolateľa tento záver súdu odporuje vykonanému dokazovaniu, keď priamo z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 29.10.2020 je zrejmé, že vedela o predmetnom úvere, ako aj o tom, že tento bude splatený v rámci financovania kúpy nehnuteľností. Uvedeným síce nepotvrdila priamo, že dala súhlas na použitie jej finančných prostriedkov v tom čase na účte žalovaného na splatenie predmetného úveru na auto, avšak potvrdila, že ako manželia sa spoločne dohodli, že si kúpia nový byt a garáž a že na ich kúpu sa použijú sčasti peniaze z predaja jej bytu a sčasti prostriedky z hypotekárneho úveru, zároveň, že vyplatia úver, ktorý si v čase, keď ešte neboli manželmi, zobral žalovaný na kúpu auta.

Podľa odvolateľa súd nesprávne identifikoval otázky, ktorých zodpovedanie bolo podstatné pre posúdenie veci. V prvom rade bolo potrebné ustáliť, či vôbec došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného a ak áno, akým spôsobom a kedy. Keďže k vyplateniu predmetného úveru došlo s vedomím žalobkyne, počas trvania manželstva, v rámci spoločného hospodárenia, nedošlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného. V tejto súvislosti poukázal na nesprávne skutkové zistenie súdu nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní, keď súd skonštatoval, že žalovaný potvrdil, že si nevyžiadal súhlas na splatenie svojho úveru z finančných prostriedkov žalobkyne, čo ale žalovaný neuviedol. Ako je zrejmé zo zápisnice z pojednávania z 28.10.2021, žalovaný na položenú otázku uviedol, že nevie preukázať, že by mu žalobkyňa dala súhlas. Toto jeho vyjadrenie je niečo úplne iné ako to, ako jeho odpoveď interpretoval súd. Ak by aj došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného, bolo úlohou súdu správne určiť právny dôvod bezdôvodného obohatenia a zároveň ustáliť moment, kedy k nemu došlo. Pre posúdenie premlčania je rozhodujúci moment, kedy sa žalobkyňa o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedela. Začiatok objektívnej premlčacej lehoty začal podľa súdu plynúť dňom poskytnutia plnenia t.j. 10.8.2009 a subjektívna lehota začala plynúť dňom 21.7.2017, kedy sa žalobkyňa dozvedela o použití danej sumy. S týmto záverom súdu ohľadne počiatku plynutia premlčacích lehôt odvolateľ nesúhlasí. Nie je totiž rozhodujúce zodpovedať otázku, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že z jej finančných prostriedkov bol uhradený úver na auto, ale otázku, kedy žalobkyňa dozvedela, že jej finančné prostriedky neboli v celej výške použité na kúpu nehnuteľností, čo bolo najneskôr pri podpise úverovej zmluvy 21.8.2009 a následne pri podpise kúpnych zmlúv, kedy sa žalovaný na jej úkon bezdôvodne obohatil, a teda nasledujúci deň bol dňom, kedy žalobkyňa mohla prvýkrát uplatniť právo voči žalovanému na vrátenie týchto finančných prostriedkov a v tomto momente začala plynúť subjektívna premlčacia lehota. Ak sa aj vychádza z argumentácie žalobkyne, podľa ktorej nechala previesť svoje finančné prostriedky z predaja bytu vo výške 39.833,- Eur na účet žalovaného za účelom, aby boli všetky vyplatené na kúpu nového spoločného bytu, pričom nevedela o tom, že časť v žalovanej výške použil žalobca na úhradu vlastného dlhu, tak subjektívna dvojročná premlčacia lehota začala plynúť dňom, keď sa žalobkyňa dozvedela, že na kúpu nového bytu bolo z jej prostriedkov použitých len 19.916,- Eur a na kúpu garáže 6.639,- Eur, spolu 26.655,- Eur. To, že o tejto skutočnosti vedela, potvrdzuje jej podpis na dodatku ku kúpnej zmluve, ako aj jej podpis na úverovej zmluve. Vtedy mohla prvýkrát žiadať o vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov a teda týmto okamihom začína plynúť subjektívna dvojročná premlčacia lehota. Nárok žalobkyne bol tak premlčaný už v roku 2011.

Odvolateľ sa tiež nestotožnil s názorom prvoinštančného súdu, že došlo k jeho úmyselnému bezdôvodnému obohateniu. Žiadny úmysel bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne žalovaný nemal a to ani vtedy, keď z uvedených finančných prostriedkov vyplatil úver na auto, ani vtedy, keď ich použil na vyplatenie časti kúpnej ceny za nehnuteľnosti. Ako je zrejmé z vyjadrení žalobkyne napríklad zo dňa 29.10.2020, žalobkyňa vedela a bola uzrozumená s tým, že so žalovaným budú vyplácať kúpnu cenu nehnuteľností a zároveň splatia úver na auto. To, že v súčasnosti tvrdí, že jej predstava bola taká, že peniaze z predaja bytu budú použité výhradne na kúpu nehnuteľností a úver na auto mal byť splatený z hypotekárneho úveru, nemôže byť dôvodom, aby konanie žalovaného, kedy úver na auto splatil z prostriedkov žalobkyne, bolo posúdené ako úmyselné bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňou prezentované skutkové tvrdenia sú nelogické, keďže ňou uvádzaný spôsob financovania by bol nerealizovateľný a zároveň v rozpore so zákonom. Prostriedky z hypotekárneho úveru totiž nemohli byť použité inak, ako len a výlučne na vyplatenie kúpnej ceny nehnuteľností. To, že žalovaný na splatenie úveru na auto nepoužil prostriedky z hypotéky, je úplne logické a racionálne. Je neakceptovateľné, ak súd takéto konanie označí za úmyselné bezdôvodné obohatenie. Navyše spôsob vyplácania bol jediný možný, keďže v prípade, ak by mali úver na auto, tak by ako rodina nielenže neboli schopní splácať aj splátku tohto úveru, aj splátku hypotéky, ale navyše, neboli by pre banku dostatočne bonitní a úver by im neschválili. Ak teda chceli kúpiť byt a garáž, museli najskôr splatiť úver na auto. Závery prvoinštančného súdu však vychádzajú z toho, že racionálne a zákonné konanie žalovaného považoval za konanie s úmyslom bezdôvodne sa obohatiť a naopak za preukázané považuje tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých ju žalovaný oklamal tým, že prostriedky z hypotéky použil na kúpu nehnuteľností a nie na splatenie úveru na auto, tým, že kúpnu zmluvu, ktorú predložili banke pre potreby čerpania úveru, vložili aj do katastra nehnuteľností, a teda, že banke nepredložili zmluvu s iným znením, že žalobkyňa nepoznala obsah úverovej zmluvy a ani kúpnej zmluvy, keďže si ich pred podpísaním neprečítala. Ak súd vyhovel žalobe, musel každé z týchto štyroch absurdných tvrdení žalobkyne považovať za preukázané.

Podľa odvolateľa naopak vykonané dokazovanie potvrdilo to, že tvrdenia žalobkyne, o ktoré opiera svoje nároky, sú skresľujúce a účelovo interpretované. Dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa vedela, že na kúpu nehnuteľnosti bolo z jej prostriedkov použitých 26.555,- Eur (na kúpu bytu 19.916,- Eur a na kúpu garáže 6.639,- Eur). Z kúpnej zmluvy, ktorú žalobkyňa podpísala vyplýva, že kúpna cena za byt bola vyplatená v dvoch častiach, a to tak, že po vyplatení prvej časti 19.916,- Eur bola druhá vo výške 33.194,- Eur vyplatená z hypotekárneho úveru. Je teda preukázané, že žalobkyňa vedela o spôsobe financovania kúpy bytu, najmä ak okrem kúpnej zmluvy podpisovala aj zmluvu o hypotekárnom úvere. Zmluvu o poskytnutí flexihypotéky z 21.8.2009 žalobkyňa podpísala a je tam jednoznačne uvedená výška úveru 33.194,- Eur. Tvrdenie žalobkyne o tom, že nemala vedomosť, že časť finančných prostriedkov získaných z predaja jej bytu bola použitá na financovanie kúpy motorového vozidla, je nepravdivé. V tomto období manželia všetky spoločné veci spoločne konzultovali. Žalobkyňa vedela a spolurozhodovala o každej finančnej operácii, teda aj o spôsobe financovania kúpy motorového vozidla. Tvrdenia žalobkyne o nevedomosti použitia časti finančných prostriedkov na kúpu vozidla považuje odvolateľ za účelové a vyvrátené samotnou kúpnu zmluvou, resp. dodatkom k nej.

Pokiaľ ide o právny dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia, odvolateľ sa nestotožňuje s právnym posúdením súdu, ktorý konštatoval, že sa jedná o majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. V takom prípade by musel súd určiť za moment bezdôvodného obohatenia deň kedy sa dostali finančné prostriedky do dispozície žalovaného – kedy mu prišli na účet a nasledujúci deň by začala plynúť subjektívna a objektívna premlčacia lehota. Súd mal potom žalobu v dôsledku námietky premlčania zamietnuť. Za odvolateľa by bolo možné predmetné plnenie označiť iba za bezdôvodné obohatenie získané z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Ak by sa vychádzalo z tvrdení žalobkyne, podľa ktorých žalovaný nadobudol peňažné prostriedky z predaja jej bytu z dôvodu, aby tieto boli použité na kúpu nehnuteľností, tak momentom, kedy predmetná nehnuteľnosť bola nadobudnutá z iných prostriedkov (úver), tento právny dôvod odpadol a žalovaný nemal žiaden právny dôvod s predmetnými finančnými prostriedkami ďalej disponovať. Uvedený moment založil právo žalovanej žiadať vrátenie týchto finančných prostriedkov. Pre správne posúdenie veci nie je teda podstatné zodpovedať otázku, kedy sa žalobkyňa dozvedela akým spôsobom boli peniaze použité, ale otázku, kedy sa dozvedela, že nie všetky išli na kúpu nehnuteľností.

V závere odvolania žalovaný uviedol, že trvá na tom, že žalobkyňa presne vedela o spôsobe použitia všetkých finančných prostriedkov, bola s tým uzročená a súhlasila s tým, preto k bezdôvodnému obohateniu vôbec nedošlo. Ak by súd dospel k záveru, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne, nakoľko bolo preukázané, že nedošlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu a zároveň, že žalobkyňa sa najneskôr dňa 21.8.2009, resp. 8.9.2009 dozvedela, že nie všetky jej peniaze boli použité na kúpu nehnuteľností, považuje nárok za premlčaný uplynutím tak objektívnej, ako aj subjektívnej premlčacej lehoty.

Žalobkyňa odvolanie nepodala. K doručenému odvolaniu žalovaného predložila prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, ktorým navrhla, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil. S tvrdeniami, subjektívnymi názormi a s celou argumentáciou žalovaného v odvolaní žalobkyňa dôrazne nesúhlasí. Napadnutý rozsudok považuje v celom rozsahu za správny, vydaný na základe správnych skutkových zistení, ku ktorým súd prvej inštancie dospel po dôkladnom a vyčerpávajúcom dokazovaní a súd prejednávanú vec aj správne právne posúdil. Naopak odvolanie považuje v celom rozsahu za nedôvodné a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Žalobkyňa uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi a odôvodnením súdu prvej inštancie uvádzanými najmä v bodoch 25 až 29 odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré vychádzajú z riadne vykonaného dokazovania, ktoré potvrdilo tvrdenia žalobkyne, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na jej úkor, pričom bezdôvodné obohatenie spočívalo v tom, že bez vedomosti žalobkyne dňa 10.8.2009 použil časť jej výlučných finančných prostriedkov (8.150,92 Eur) na úhradu výlučného záväzku žalovaného. Táto skutočnosť vyplynula jednak z výpisu z účtu a jednak z e-mailovej komunikácie strán týkajúcej sa vyporiadania BSM (z 21.7.2017 resp. 31.7.2017). V tejto komunikácii sám žalovaný prostredníctvom

právneho zástupcu potvrdil, že výlučný záväzok žalovaného (úver na motorové vozidlo) bol vyplatený dňa 10.8.2009 z finančných prostriedkov získaných z predaja bytu žalobkyne, čo bolo v rozpore s dohodou strán, že všetky peniaze utŕžené z predaja jej bytu budú použité v celosti na kúpu spoločného bytu a garáže.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní rozporuje záver súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nemala vedomosť o použití jej finančných prostriedkov na vyplatenie výlučného záväzku žalovaného s poukazom na vyjadrenie žalobkyne zo dňa 29.10.2020, toto rozhodne nevyvracia záver súdu o nevedomosti žalobkyne o použití jej prostriedkov na vyplatenie záväzku žalovaného, naopak práve argumentácia žalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Z bodu 4 vyjadrenia žalobkyne zo dňa 29.10.2020 vyplýva, že interpretácia tohto bodu žalovaným je zjavne neúplná, predovšetkým v záverečnej časti, kde žalovaný tvrdí, že žalobkyňa potvrdila, že sa so žalovaným spoločne dohodli, že vyplatia úver, ktorý si v čase ešte keď neboli manželmi, zobral žalovaný na kúpu auta. Žalobkyňa nespochybňuje, že by nemala vedomosť o existencii výlučného úveru žalovaného, spochybňuje však, že by mala vedomosť o tom, že žalovaný tento svoj výlučný záväzok vyplatil bez súhlasu žalobkyne z jej výlučných finančných prostriedkov, čo preukázala. Ani z bodu 4 vyjadrenia žalobkyne zo dňa 28.10.2020 nemožno vyvodiť záver, že by žalobkyňa už v roku 2009 mala vedomosť o tom, že žalovaný použil jej prostriedky na vyplatenie svojho úveru, naopak žalobkyňa v tomto bode deklarovala tvrdenia a ubezpečovania žalovaného, že jej úver na auto bude vyplatený z prostriedkov, o ktoré navýši hypotéku, pričom tento spôsob financovania žalobkyňa uvádzala už v jej vyjadrení k odporu zo dňa 12.4.2018. Rozhodne v tomto bode nespomína, že by tento úver žalovaného mal byť vyplácaný z prostriedkov žalobkyne, nakoľko takáto dohoda medzi stranami nikdy neexistovala. Pokiaľ ide o nevedomosť žalobkyne o skutočnom použití jej prostriedkov na splatenie úveru žalovaného, jej nevedomosť trvala až do e-mailovej komunikácie v rámci vyporiadania BSM v júli 2017, čo potvrdzujú aj úkony žalobkyne pri rokovaní so žalovaným ohľadom vyporiadania BSM, kedy si prvotne uplatňovala celý výnos z predaja bytu (teda vrátane sumy 8.150,92 Eur) ako vnos do majetku patriaceho do BSM.

Žalobkyňa nesúhlasí ani s tvrdením žalovaného v odvolaní, že súd nesprávne identifikoval podstatné otázky pre právne posúdenie veci, pretože súd v odôvodnení dostatočne jasne a zrozumiteľne identifikoval rozhodujúce otázky a následne rozhodnutie vo veci samej dostatočne aj zdôvodnil. Žalobkyňa sa až do 21.7.2017 domnievala, ako aj celá jej rodina, čo bolo preukázané, že celý výťažok z predaja jej bytu bude použitý v celosti na kúpu spoločného bytu a nie aj na vyplatenie výlučného úveru žalovaného. Ani skutočnosť, že sa tak stalo počas trvania manželstva v rámci spoločného hospodárenia v spoločnej domácnosti, nie je vo vzťahu k meritu veci právne relevantná. Rozhodujúcou v konaní riadne preukázanou je skutočnosť, že žalovaný bez súhlasu a vedomosti žalobkyne použil jej vlastné finančné prostriedky na úhradu svojho vlastného výlučného záväzku. Žalovaným uvádzaná interpretácia jeho odpovede na súdom položenú otázku na pojednávaní 28.10.2021 je len inými slovami preformulovaná interpretácia uvádzaná súdom v bode 27 rozsudku a nie je to niečo úplne iné. Z odpovede žalovaného totiž vyplýva (okrem toho, že žalovaný nevie preukázať, že by mu žalobkyňa dala súhlas na splatenie úveru z jej prostriedkov), že ani on sám nevie, prečo by ho mal mať. Z logiky veci potom vyplýva, že súhlas žalobkyne na splatenie úveru z prostriedkov žalobkyne si žalovaný vopred nevyžiadal, čo súd správne konštatoval v bode 27 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Argumentáciou odvolateľa, že nie je rozhodujúce zodpovedať otázku, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že z jej finančných prostriedkov bol uhradený úver na auto, ale otázku, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že jej finančné prostriedky neboli v celej výške použité na kúpu nehnuteľností, sa žalobkyňa nestotožňuje, pretože najdôležitejšou a rozhodnou skutočnosťou pre ustálenie začiatku subjektívnej premlčacej lehoty je jednoznačne skutočnosť, kedy sa dozvedela o reálnom použití jej finančných prostriedkov, nakoľko až v tomto momente nadobudla vedomosť, že boli použité bez jej súhlasu na splatenie cudzieho úveru, čím by došlo na jej úkor k bezdôvodnému obohateniu žalovaného. V tejto súvislosti odkázala na správne konštatovanie súdu v bode 28 rozsudku. Skutočnosť, že došlo k vyplateniu úveru žalovaného z prostriedkov žalobkyne sa bez ďalšieho nemohla dozvedieť v čase podpisovania kúpnych, či úverových zmlúv v roku 2009, keďže vôbec nemala prístup a dispozičné právo k účtu žalovaného, pričom žalovaný ju neustále ubezpečoval, že všetky jej peňažné prostriedky získané z predaja bytu budú v celosti použité na kúpu spoločného bytu. Rozhodujúcu skutočnosť, že žalovaný použil finančné prostriedky žalobkyne na úhradu svojho vlastného dlhu sa žalobkyňa skutočne dozvedela až zo spomínaného e-mailu žalovaného zo dňa 21.7.2017, čo bolo preukázané. Až týmto dňom preto začala plynúť subjektívna

premlčacia lehota, v rámci ktorej si žalobkyňa riadne uplatnila svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako to správne skonštatoval súd prvej inštancie.

Pokiaľ odvolateľ namieta právny záver súdu o úmyselnom posúdení bezdôvodného obohatenia žalovaného, pričom odkazuje na bod 4 vyjadrenia žalobkyne zo dňa 28.10.2020, kedy opakovane uvádza účelovo prispôsobenú a neúplnú interpretáciu, žalobkyňa poukázala na záver súdu prvej inštancie uvedený v bode 29 odôvodnenia, podľa ktorého zo zisteného skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa na úkon žalobkyne obohatil úmyselne.

K nepodstatnej argumentácii žalovaného o tom, že prostredníctvom hypotekárneho úveru nie je možné financovať niečo iné ako nehnuteľnosť, žalobkyňa nesúhlasí, pričom ako príklad uvádza predaj bytu, v ktorom kupujúci pán E. rovnako financoval kúpu prostredníctvom hypotekárneho úveru s tým, že financujúca banka mu poskytla prostriedky z úveru priamo na jeho účet a až zo svojho účtu realizoval úhradu kúpnej ceny bezhotovostným bankovým prevodom na účet žalovaného.

K časti odvolania, v ktorej žalovaný spochybňuje nevedomosť žalobkyne o skutočnom použití jej finančných prostriedkov získaných z predaja bytu, žalobkyňa odkázala na svoje predchádzajúce vyjadrenia, ako aj na svoje početné predchádzajúce podania a na výsledky vykonaného dokazovania zhrnutého v odôvodnení napadnutého rozsudku (najmä bod 27). Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynul správny záver (potvrdzujúci tvrdenia žalobkyne) že žalobkyňa rozhodne nemala vedomosť o vyplatení úveru žalovaného z prostriedkov žalobkyne.

Pokiaľ odvolateľ v závere odvolania namieta právny dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia, keď súd uzavrel, že by malo ísť o majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu, s týmto záverom súdu žalobkyňa stotožňuje. Pokiaľ by aj odvolací súd privolil námietke žalovaného a teda, že by sa malo jednať o bezdôvodné obohatenie vo forme majetkového prospechu získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, nič by to nemenilo na povinnosti žalovaného získať bezdôvodné obohatenie žalobkyne vydať a v týchto intenciách námietka žalovaného postráda akúkoľvek relevanciu vo vzťahu k výslednému rozhodnutiu súdu.

Odhliadnuc od vyššie uvedeného, žalobkyňa na dôvažok poukázala na ust. § 114 OZ a zdôraznila, že v roku 2009 a počas manželstva účastníkov ani nemohla začať plynúť objektívna premlčacia lehota. Táto objektívna lehota mohla začať plynúť najskôr dňom právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva strán sporu 26.1.2017. Je teda evidentné, že v danom prípade si žalobkyňa svoj nárok uplatnila tak v rámci objektívnej premlčacej lehoty, ako aj v rámci subjektívnej premlčacej lehoty a teda nemohlo dôjsť k premlčaniu jej uplatneného nároku. V ostatnom sa žalobkyňa v plnom rozsahu pridrižiava všetkých svojich predchádzajúcich písomných a ústnych podaní v konaní.

Ďalšie podania v dovolacom konaní strany do spisu nedoručili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred

jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

Predmetom konania je nárok žalobkyne uplatnený žalobou na zaplatenie od žalovaného sumy 8.150,92 Eur spolu s 5% úrokom z omeškania ročne od 13.9.2017 až do zaplatenia, z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré malo na strane žalovaného vzniknúť tým, že výlučné finančné prostriedky žalobkyne vo výške 8.150,92 Eur, ktoré získala z predaja jej bytu, mal žalovaný v roku 2009 bez jej súhlasu a vedomia a v rozpore s ich vzájomnou dohodou, použiť na úhradu svojho vlastného výlučného dlhu na kúpu motorového vozidla, o čom sa žalovaná mala dozvedieť až z následnej e-mailovej komunikácie v júli 2017. Prvoinštančný súd pritom predmetným rozsudkom žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý je vymedzený jednak rozsahom a jednak dôvodmi odvolania uplatnenými žalovaným, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru, že nárok žalobkyne uplatnený žalobou je v celom rozsahu dôvodný, z konkrétnych dôvodov, ako sú vymedzené v podanom odvolaní popísanom vyššie.

Pretože odvolací súd mal za to, že pre rozhodnutie veci je rozhodujúce, pri doterajšom rozhodovaní nepoužitie a správne žalovaným poukázané ust. § 114 Občianskeho zákonníka, v zmysle § 382 CSP vyzval strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení na výzvu prostredníctvom svojho právneho zastúpenia uviedla, že sa v celom rozsahu pridržiava obsahu svojho vyjadrenia k odvolaniu žalovaného. Pokiaľ ide o prípadné použitie § 114 OZ, odkázala predovšetkým na záver jej vyjadrenia, v ktorom poukázala práve na prípadné použitie uvedeného zákonného ustanovenia, nakoľko žalovaný svoj úver vyplatil z prostriedkov žalobkyne už počas manželstva strán sporu, pričom aj prostriedky žalobkyne boli na účet žalovaného prevedené rovnako počas manželstva a teda vzhľadom na § 114 OZ v roku 2009 ani nemohla začať plynúť prípadná objektívna premlčacia lehota, ktorá mohla začať plynúť najskôr dňom právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva strán (26.01.2017). V danom prípade si teda žalobkyňa svoj nárok uplatnila v rámci prípadnej objektívnej aj subjektívnej premlčacej lehoty, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k premlčaniu uplatneného nároku. V ostatnom sa žalobkyňa v plnom rozsahu pridržiava všetkých svojich predchádzajúcich písomných aj ústnych podaní predkladaných v priebehu konania. V závere navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Žalovaný vo vyjadrení k výzve odvolacieho súdu prostredníctvom svojho právneho zastúpenia uviedol, že otázku samotného premlčania od začiatku súdneho konania považovali za druhoradú, keďže nárok žalobkyne ako taký považujú za nedôvodný. Použitie § 114 OZ neprichádza do úvahy vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o použitie prostriedkov z výlučného vlastníctva žalobkyne na vec vo výlučnom vlastníctve žalovaného a teda nejde o hospodárenie manželov s prostriedkami BSM. V prvom rade však žalobu považuje za nedôvodnú z dôvodu, že samotný nárok žalobkyne je nedôvodný. Vyplatením úveru žalovaného z finančných prostriedkov žalobkyne nedošlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného. Došlo k nemu v rámci spoločného hospodárenia, spoločnej domácnosti s vedomím a súhlasom žalobkyne. V predmetnom období boli žalobkyňa a žalovaný manželia, žili v spoločnej domácnosti, všetky spoločné otázky konzultovali, žalobkyňa rozhodovala o každej finančnej operácii a teda aj o spôsobe financovania kúpy motorového vozidla, ktoré taktiež sama používala. Priamo z vyjadrenia žalobkyne (zo dňa 29.10.2010) je zrejmé, že vedela o predmetnom úvere, ako aj o tom, že bude splatený v rámci financovania kúpy nehnuteľnosti. Potvrdila, že ako manželia sa spoločne dohodli, že si kúpia nový byt a garáž a že na ich kúpu použijú sčasti peniaze z predaja bytu a sčasti z hypotekárneho úveru, zároveň že vyplatia úver žalovaného na kúpu auta. Keďže k vyplateniu predmetného úveru došlo s vedomím a súhlasom žalobkyne, počas trvania ich manželstva, v rámci spoločného hospodárenia v spoločnej domácnosti, nedošlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného. Vzhľadom na uvedené nemá

žalobkyňa žiadny právny nárok požadovať vyplatenie uvedených finančných prostriedkov od žalovaného a žalobu preto považujú za nedôvodnú.

V zmysle § 114 OZ ak ide o právo medzi zákonnými zástupcami na jednej strane a maloletými deťmi a inými zastúpenými osobami na druhej strane, premlčanie sa ani nezačína, ani neplynie, ak nejde o úroky a opakujúce sa plnenie. To platí aj o právach medzi manželmi.

Citované ustanovenie osobitne rieši otázku začatia a plynutia už začatej premlčacej doby, okrem iných subjektov, aj medzi manželmi navzájom. Podľa citovaného ustanovenia premlčanie medzi uvedenými osobami vôbec nezačína a pokiaľ už predtým začala premlčacia doba plynúť, zastavuje sa – spočíva. Tento stav v prípade manželov trvá až do zániku manželstva, napríklad rozvodom. Odpadnutím prekážky plynutia premlčacej doby, teda i právoplatnosťou rozvodu manželstva, premlčacia doba začne plynúť alebo sa predchádzajúce plynutie obnoví a pokračuje až do svojho skončenia. Cit. ust. § 114 OZ je pritom lex specialis, ktoré má prednosť pred všeobecným ust. § 107 OZ aplikovaným prvoinštančným súdom. Cit. ust. sa vzťahuje na akéhokoľvek práva medzi manželmi, teda nielen na právne vzťahy súvisiace s BSM (čím chybné argumentuje žalovaný).

Z obsahu spisu vyplýva, že manželstvo strán bolo uzavreté dňa 25.4.2009 a rozvedené bolo rozsudkom súdu zo dňa 17.12.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 26.1.2018, ktorým dňom manželstvo zaniklo rozvodom. Počas obdobia manželstva medzi stranami, teda v období od 25.4.2009 do 26.1.2018, pri právach medzi manželmi (s výnimkou úrokov a opakujúceho sa plnenia) žiadne premlčacia lehota nemohla začať plynúť a príp. predtým začatá spočívala. Keďže žalobou uplatnený nárok žalobkyne voči žalovanému vznikol v rozhodnej dobe v priebehu trvania manželstva, premlčanie vo vzťahu k nemu za trvania manželstva nemohlo začať, ani neplynulo. Premlčacia lehota vo vzťahu k predmetnému nároku v zmysle § 107 OZ začala plynúť až po odpadnutí prekážky, teda zánikom manželstva, ku ktorému došlo právoplatnosťou rozsudku o rozvode dňom 27.1.2018. Keďže žaloba v preskúmvanej veci na súd bola podaná dňa 29.1.2018, pričom zároveň jej podanie malo za následok spočívanie premlčacej doby v zmysle § 112 OZ, námietka premlčania vznesená žalovaným bola nedôvodná, keďže uplatnený nárok nie je premlčaný. Vzhľadom na uvedený záver bolo bezpredmetné a nedôvodné (čl. 17 Základných princípov CSP) zaoberať sa otázkou začatia plynutia subjektívnej, či objektívnej premlčacej lehoty ako i otázkou či by išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. V každom prípade totiž žalobou uplatnený nárok nie je premlčaný.

Odvolateľ v podanom odvolaní nastolil prioritnú otázku, či vôbec došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobkyne, kedy a akým spôsobom.

V zmysle § 451 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (ods. 1). Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 OZ veta prvá predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

O plnenie bez právneho dôvodu v zmysle cit. § 451 ods. 2 OZ ide vtedy, keď právny dôvod na plnenie od samého začiatku neexistoval, pri bezdôvodnom obohatení plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol ide vtedy, ak právny dôvod na začiatku existoval, avšak dodatočne odpadol.

Žalovaný popiera, že došlo k jeho bezdôvodnému obohateniu tým, že z výlučných finančných prostriedkov žalobkyne vo výške 8.150,92 Eur uhradil jeho osobný úver na jeho vlastné motorové

vozidlo, avšak zároveň netvrdí, aký mal byť právny dôvod tohto plnenia. V danom prípade teoreticky prichádzajú do úvahy dva právne dôvody poskytnutia predmetnej finančnej sumy žalobkyňou žalovanému a to darovanie peňazí (§ 628 a nasl. OZ) ako ich trvalé poskytnutie alebo návratné poskytnutie predmetných peňazí žalobkyňou žalovanému v podobe pôžičky peňazí (§ 657 a nasl. OZ). Žiadna zo strán, ani sám žalovaný, netvrdí, že by k takýmto právnym úkonom medzi stranami došlo, ani z vykonaného dokazovania nijako nevyplýva naplnenie podmienok daných právnymi úkonmi (že by darovacou zmluvou žalobkyňa bezplatne prenechala žalovanému dar v podobe peňazí a žalovaný by ho prijal, prípadne, že by žalobkyňa prenechala žalovanému dané peniaze a žalovaný by sa zaviazal po uplynutí dohodnutej doby peniaze žalobkyňi vrátiť). Naopak žalobkyňa v priebehu celého konania kategoricky popierala vôľu predmetné peniaze žalovanému z akéhokoľvek dôvodu, či už trvale alebo návratne, prenechať. Bolo preukázané, že žalobkyňa dokonca nemala ani vedomosť o tom, že tieto jej finančné prostriedky boli použité na úhradu úveru žalovaného v rozpore s jej deklarovanou vôľou, aby boli jej finančné prostriedky použité výlučne na kúpu nového bytu. Žalovaný žiaden právny dôvod, pre ktorý by mu žalobkyňa mala predmetné finančné prostriedky poskytnúť, ani netvrdil, v konaní žiaden najavo nevyšiel, súd ho ani na základe výsledkov vykonaného dokazovania nezistil. Plnením dlhu žalobkyňou za žalovaného nemohlo dôjsť ani k zmene osoby veriteľa tzv. prevzatím dlhu v zmysle § 531 OZ ani pristúpením k záväzku v zmysle § 530 OZ, už len z dôvodu, že obe zmeny vyžadujú písomnú formu. Keďže potom s poukazom na vyššie uvedené, v konaní nebol preukázaný žiaden právny dôvod pre to, aby z finančných prostriedkov žalobkyne bol uhradený dlh na úvere žalovaného v žalovanej výške 8.150,92 Eur, k tomuto plneniu podľa výsledkov vykonaného dokazovania došlo bez právneho dôvodu, ktorý od počiatku neexistoval, v dôsledku čoho žalovaný nadobudol majetkový prospech na úkor žalobkyne, ktorý je povinný vydať (cit. § 451 a § 456 OZ).

Vzhľadom na všetko vyššie uvedené je potom irelevantné, či žalobkyňa ne/vedela o použití jej finančných prostriedkov na úhradu dlhu žalovaného a kedy sa o tom mala dozvedieť. Odvolací súd sa ale zhodol so skutkovým záverom súdu prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania, že žalobkyňa nemala vedomosť o tom, že jej finančné prostriedky v sume 8.150,92 Eur boli použité na splatenie úveru žalovaného, keďže to vyplynulo z vyjadrení a výpovedí žalobkyne, svedkyne F. B. H. (matky žalobkyne) včítane jej čestného vyhlásenia, ktoré obe sa vyjadrili, že žalobkyňa bola žalovaným ubezpečovaná, že jej finančné prostriedky boli použité na kúpu bytu a garáže, pričom zároveň žalovaný potvrdil, že nemal súhlas na splatenie svojho úveru z finančných prostriedkov žalobkyne a potvrdil, že prístup k jeho účtu a dispozičné právo k účtu, na ktorom boli finančné prostriedky žalobkyne, mal len on a nemal dôvod na ukázanie výpisu zo svojho účtu žalobkyňi.

Vychádzajúc zo všetkého vyššie uvedeného bol napokon správny záver súdu prvej inštancie v preskúmanom rozsudku, že na strane žalovaného vzniklo na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie v žalovanej výške 8.150,92 Eur, ktoré je žalovaný povinný žalobkyňi vydať a to spolu s príslušným úrokom z omeškania, ktorého rozsah a výška neboli uplatnenými odvolacími dôvodmi napadnuté.

Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

S poukazom na vyššie uvedené závery potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako v oboch výrokoch vecne správny, včítane závislého osobitne odvolacími dôvodmi nenapadnutého a vecne správneho výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalovanému (§ 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Odvolací súd preto žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu (§ 262 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).